

ikke har gjort noget som helst ulovligt. De er udsat for en overenskomststridig arbejdsnedsættelse og vil gerne have udført deres arbejde. De spiller kortene, som de skal, gennem det arbejdsfaglige eller arbejdsfagligretlige, og de får ret, og alligevel ser situationen ud til at være, at byrådet så vil gribe ind over for dette selskab, der altså udfører tingene, som det skal.

Derfor må det da være svært for den enkelte borger at forstå, at Århus Byråd vil gribe ind over for deres egne repræsentanter, som har handlet helt, som de skulle efter loven og efter juraen, som erhvervsministeren henholder sig til.

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Jeg tvivler da ikke på, at det giver anledning til livlig debat, ikke mindst i Århus, hvorvidt man nu bør gøre det ene eller det andet, om borgmesteren bør gribe ind eller ej, men det vil jeg ikke forholde mig til. Svaret på dette her synes jeg må være, at der selvfølgelig skal være nogle klare retningslinjer, ikke mindst når det offentlige går ind sammen med nogle private om noget. Det er det, alle vores bestræbelser i Erhvervsministeriet og vores rapporter og alle vores gode skrifter går ud på: gennemsigtighed, gennemskuelse, så man kan se, hvem der gør hvad, og hvordan tingene sker.

Det er jeg grundholdningsmæssigt meget enig med hr. Kristian Thulesen Dahl i. Jeg kan bare ikke se, der er noget i konstruktionen i en erhvervsdrivende fond, der nu er indrettet på denne her måde, hvor Århus Kommune altså sidder i et klart mindretal i både repræsentantskab og bestyrelse, som gør, at jeg kan sige, at der er noget selskabsretligt i det her, som skurrer i mine ører.

Men jeg opfatter ikke borgmesterens optræden som værende i kraft af nogle af disse her regler, det må jeg sige, og det kan det heller ikke være. Det er nogle andre ting, der får borgmesteren til at gå ind, som jeg har opfattet det fra pressen, og sige: Nu må vi have orden på denne sag. Vi må have det affald hentet. Og det vil jeg så ikke vurdere, om han har ret i, eller om det er forkert i den sag.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1107

2) Til erhvervsministeren af:
Kristian Thulesen Dahl (DF):

»Finder ministeren det uheldigt, at der i forbindelse med skraldemandskonflikten i Århus sker en sammenblanding af politikere og selskabsledelse med det resultat, at det kan være svært klart at placere, hvem der reelt leder et selskab?«

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Dette spørgsmål handler mere specifikt om Århus Renholdningsselskabs konstruktion, og det er jo selvfølgelig meget det, vi allerede har været inde på, men faktum er jo, som erhvervsministeren også har sagt, at der er mange forskellige interesser i dette her repræsentantskab, som hver for sig udpeger en person til bestyrelsen. Det vil sige, at bestyrelsens sammensætning jo også er sådan, at der er en fra Århus Byråd, en fra lejerforeningerne, en fra grundejerforeningerne, en fra parcelhusgrundejerne og en fra boligforeningerne i Århus. Det vil sige, at det er mange forskellige interesser, der er sammensat, hvilket igen gør, at det er utrolig svært for den menige borger at finde ud af, hvem der egentlig har ansvaret, når noget går forkert. Derfor har jeg spurgt ministeren, om ministeren ikke finder, det er uheldigt, at der er denne her sammenblanding, og om man ikke burde have klare linjer omkring sådan et selskab?

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Jo, klare linjer. Men det mener jeg altså også der er. Vi har omkring sådan en virksomhed mange interessenter. Vi har ejere, vi har medejere, levereandører, långivere og alt det her. Det offentlige er også en gang imellem interessant. Ledelsen i sådan et aktieselskab – det fremgår af aktieselskabsloven – er så direktion og bestyrelse, og bestyrelsen er den øverste ledelse, og flertallet udpeges så af ejerkredsen; her har vi en ejerkreds. Nu har vi repeteret, hvem der sidder i bestyrelsen. Det er godt nok.

Hvis det offentlige er inde som en del af den kreds, så mener jeg, det er ganske naturligt, at det offentlige også har en repræsentant – vi taler altså kun om én her – en repræsentant ud af fem, der sidder i bestyrelsen, og tre ud af femten i repræsentantskabet. Jeg kan ikke se, der er noget til hinder for, at det offentlige også skulle kunne udpege et medlem af sådan en bestyrelse eller et repræsentantskab, for det sker på fuld-